

Arrest

nr. 141 078 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 20 december 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 maart 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 17 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat het betrokkene een beroep lopende heeft om bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verhindert betrokkene niet haar aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door haar raadsman in deze procedure teneinde haar belangen te laten behartigen.

Betrokkene beweert dat zij ten laste is van haar zus, dewelke de Belgische nationaliteit zou hebben, en dat haar broer, schoonzus, neven en nichten eveneens in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben verworven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder beweert betrokkene dat zij sinds 10 oktober 2004 in België verblijft en dat de banden met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken. Echter, er dient opgemerkt te worden dat het feit dat betrokkene hier zo lang verbleef louter het resultaat is van haar eigen houding, aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (er werd aan betrokkene op 04.06.2006, 11.11.2009, 08.06.2011 en op 19.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf.

Ook beweert betrokkene dat zij op geen enkele opvang meer kan rekenen in Marokko. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al sinds 2004 in België verblijft, dat zij een arbeidsovereenkomst en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat verschillende familieleden de Belgische nationaliteit zouden hebben, dat zij zich perfect zou kunnen uitdrukken in het Frans en dat zij noties zou hebben van het Nederlands en dat zij zich uitstekend geïntegreerd zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 11 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster eveneens op 17 april 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*

[...]

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2012, aan betrokkene betekend op 19.11.2012."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering ter terechtzitting van de raadvrouw van verzoekster dat het bestreden bevel om het grondgebied te

verlaten een gevolg is van de eerste bestreden beslissing heeft geen feitelijke of juridische basis. Ook door theorieën op te bouwen die gebaseerd zijn op een resem hypothesen wordt geen duidelijke samenhang tussen de bestreden beslissingen aangetoond.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoekster geen enkel middel heeft ontwikkeld dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009

In de beslissing wordt het volgende aangehaald:

“Ter ondersteuning van haar aanvraag machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Eisende partij stelt evenwel vast dat verwerende partij niet alle argumenten hieromtrent heeft beantwoord en derhalve zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage in diens schrijven van 25.08.2011 :

“Dat deze instructie door de Raad van State op 11 december 2009 werd vernietigd doch de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen;

Dat uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet kunnen gebruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen en de regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de vernietigde instructie ook na 15 december 2009 kunnen worden ingediend (...)

Eisende partij stelt vast dat verwerende partij heeft nagelaten om deze argumenten te beantwoorden.

Verwerende partij laat immers na om te antwoorden op het feit dat de bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state.

Verwerende partij laat bovendien na te antwoorden wat betreft het ingeroepen gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij had daarenboven geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop eisende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde, niet toe te passen gezien de verklaring van de bevoegde staatssecretaris en de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

2. De buitengewone omstandigheid

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig is.

2.1. Gezins- en privéleven

** Eisende partij heeft tijdens haar regularisatieprocedure opgeworpen dat:*

- haar zus, broer, schoonzus, neven en nichten in België verblijven;*
- haar zus, broer, schoonzus, neven en nichten de Belgische nationaliteit hebben;*
- zij volledig financieel afhankelijk is van haar zus die in haar levensonderhoud voorziet;*
- een terugkeer naar Marokko haar een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken gezien zij haar familieleden zal moeten achterlaten;*
- zij in Marokko geen opvang heeft en zij aangewezen is op haar familie in België.*

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht.

** Verwerende partij vraagt een bewijs van verwantschap en aanvaardt de verklaringen en de identiteitsbewijzen niet als bewijs van verwantschap.*

Deze verklaringen en de bijhorende kopies van de identiteitsbewijzen dienen evenwel beschouwd te worden als een begin van bewijs.

Het kan niet betwist worden dat deze verklaringen van personen zijn met de Belgische nationaliteit en met dezelfde achternaam als eisende partij, wat dit begin van bewijs nog eens versterkt.

In deze omstandigheden kunnen deze verklaringen niet zomaar naast zich worden neergelegd.

Hierdoor heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bovendien, indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen eisende partij.

Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende geboorteaktes proberen te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden

van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

** Eisende partij heeft sinds 2004 haar familiaal en sociaal leven in België.*

Gezien de gehele familie van eisende partij in België verblijft, valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2 EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 E.V.R.M. (Recht op privéleven en gezinsleven)

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art 8 2 EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3 vereiste[n] is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko te repatriëren?

Door te stellen dat het maar een “eventuele tijdelijke verwijdering”, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, zal zijn, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

2.2. Verblijf sinds oktober 2004

Verwerende partij betwist niet dat eisende partij reeds sinds oktober 2004 in België verblijft.

Verwerende partij betwist in deze paragraaf van de beslissing ook niet dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Verwerende partij stelt enkel dat eisende partij de oorzaak is van deze situatie waarin zij zich bevindt.

Eisende partij kan zich hierin niet vinden.

De oorzaak is volgens eisende partij niet relevant. De situatie waarin zij zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

2.3. Opvang in Marokko

Verwerende partij stelt het volgende:

“Ook beweert betrokkene dat zij op geen enkele opvang meer kan rekenen in Marokko. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande redenering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verwerende partij vergeet dat eisende partij wel degelijk minstens een begin van bewijs heeft geleverd (supra).

Eisende partij heeft aangetoond dat haar hele familie in België verblijft en dat deze zelfs de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Ook werd reeds vermeld dat zij volledig financieel afhankelijk is van haar zus die in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Deze verklaringen en identiteitsbewijzen vormen minstens een begin van bewijs, zeker rekening houdend met de achternamen.

De redenering van verwerende partij is dus niet correct waar deze stelt geen begin van bewijs te hebben geleverd.

De motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel werden geschonden.

Eisende partij beschikt thans over een uittreksel uit de akte van geboorte van haar broers en zuster om haar bloedband te bewijzen (stuk 2).

Daarnaast vraagt eisende partij zich af op welke andere manier zij kan aantonen dat zij geen familie meer heeft waarop zij kan steunen in Marokko. Een negatief bewijs leveren is onmogelijk en het is dan ook niet redelijk van verwerende partij dat dit van eisende partij wordt verwacht.

Verwerende partij gaat bovendien volledig voorbij dat het in casu gaat om een alleenstaande vrouw in de Marokkaanse gemeenschap die volledig financieel afhankelijk is van haar zus en wiens familie in België verblijft en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Het is dan ook in deze omstandigheden volledig onredelijk van deze alleenstaande Marokkaanse vrouw te verwachten terug te keren en daar maar op iemands deur te kloppen die zij in het verleden eens heeft gekend nadat zij al

meer dan 8 jaar het land heeft verlaten en dan maar te verwachten er te mogen verblijven voor onbepaalde tijd als alleenstaande vrouw.

De verwerende partij is in deze zaak volledig voorbij gegaan aan deze essentie en heeft also het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat de elementen die verzoekster aanbracht in haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij deze aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte dienstige gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster zet uiteen dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geduid dat zij zich niet meer kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) omdat deze werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, doch meent dat verweerder hiermee niet heeft geantwoord op haar argumentatie dat een voormalige staatssecretaris verklaarde dat de in voormelde instructie opgenomen criteria verder zouden worden toegepast. De Raad kan in dit verband louter vaststellen dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Verweerder mocht zich, onafgezien van eerdere verklaringen die door een staatssecretaris zouden zijn afgelegd, dan ook beperken tot de overweging dat niet meer dienstig kon worden verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 daar deze door de Raad van State werd vernietigd. Verzoekster toont ook niet aan dat een staatssecretaris zou hebben gesteld dat aanvragen om machtiging tot verblijf die in 2012 werden ingediend nog zouden worden behandeld overeenkomstig hetgeen was bepaald in een vernietigde instructie uit 2009.

Aangezien verzoekster zelf stelt dat zij aangaf dat *“uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet kunnen gebruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen”* en door verweerder wordt bevestigd dat voormelde criteria inderdaad niet meer van toepassing zijn kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder een belangrijk en dienstig argument over het hoofd zag. Verweerder heeft daarenboven verduidelijkt dat door het inroepen van het gelijkheidsbeginsel op zich geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en dat elke aanvraag individueel wordt onderzocht. Dit standpunt wordt niet betwist.

In een tweede onderdeel van haar middel licht verzoekster toe dat haar zus, die volgens haar in haar levensonderhoud voorziet, en tal van andere familieleden die de Belgische nationaliteit hebben in het Rijk verblijven. Verweerder heeft er evenwel op gewezen dat verzoekster in gebreke bleef om haar familiebanden met de personen naar wie zij verwijst aan te tonen. Hierbij moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen en dat verweerder niet in de plaats van verzoekster de nodige bewijsstukken moet verzamelen of gebreken in de bewijsvoering dient te ondervangen. De door verzoekster neergelegde kopieën van identiteitsbewijzen van een aantal personen alleen laten geenszins toe de familieband tussen haar en de betrokken personen vast te stellen en het feit dat deze personen dezelfde achternaam als verzoekster hebben impliceert niet dat enige verwantschap vaststaat of dient te worden verondersteld. Verzoekster wist nochtans dat zij deze stukken diende over te maken aangezien verweerder haar dit reeds meedeelde bij de afwijzing van een voorgaande aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekster kan ook niet dienstig verwijzen naar de nieuwe stukken

die zij bij haar verzoekschrift voegt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient namelijk te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt maar hem voorheen niet ter kennis bracht. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verweerder heeft bovendien gemotiveerd dat de eventuele aanwezigheid van familieleden van verzoekster in het Rijk voor verzoekster geen belemmering vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure, aangezien de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit een verblijfsmachtiging aan te vragen niet tot gevolg heeft dat de familiale relaties worden verbroken. Aangezien de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen of het haar onmogelijk wordt gemaakt om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, naar België terug te keren, kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder zich in casu, door haar bewering dat zij in België familie, vrienden en kennissen heeft en het gegeven dat zij reeds enige tijd in het Rijk verblijft niet als een buitengewone omstandigheid te weerhouden, mengt in haar privé- of gezinsleven.

Er moet tevens worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het feit dat verzoekster reeds een aantal jaar in het Rijk aanwezig is en hechte banden heeft met België geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en te besluiten dat deze gegevens slechts dienstig zijn ter onderbouwing van de gegrondheid van haar aanvraag. Dit standpunt is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder vermag tevens in aanmerking te nemen dat het gegeven dat verzoekster reeds lang in het Rijk verblijft niet het gevolg is van een aangetoonde onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst maar louter voortvloeit uit haar onwil om zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel van haar middel stelt verzoekster dat verweerder uit het oog verloor dat zij een begin van bewijs leverde van het feit dat zij in Marokko geen opvangmogelijkheden meer heeft. Zij herneemt in dit verband haar standpunt dat uit de door haar voorgelegde identiteitsbewijzen blijkt dat haar familie in België verblijft. De Raad kan slechts herhalen dat uit de voorgelegde identiteitsbewijzen niet met zekerheid enige verwantschapsband kan worden afgeleid en dat zeker niet blijkt dat verzoekster haar volledige familie in België verblijft. Het is voorts niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat wanneer een vrouw in Marokko werd geboren en zij tweeëntwintig jaar in haar geboorteland verbleef er mag worden van uitgegaan dat zij er een netwerk heeft waarop zij kan terugvallen bij een terugkeer naar dat land.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden herhaald dat de bestreden beslissing verzoekster geen bestaand verblijfsrecht ontnemt, zodat niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven die tot een nadere motivering zou nopen. Er dient daarnaast te worden aangegeven dat verzoekster haar contacten met eventuele familieleden en vrienden en kennissen in België kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om naar België terug te keren. Er wordt slechts vereist dat verzoekster de normale procedure hiertoe volgt. In deze omstandigheden kan er ook niet worden besloten dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om af te wijken van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet

worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat dit beginsel slechts als geschonden kan worden beschouwd wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Verweerder vermag immers een correcte en uniforme toepassing van de Vreemdelingenwet, wat vereist is ter bescherming van de openbare orde en met het oog op een gelijke behandeling van alle vreemdelingen, te laten primeren op de ongemakken waarmee een vreemdeling stelt te zullen worden geconfronteerd wanneer hij een verblijfsmachtiging vanuit het buitenland dient aan te vragen.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder een deugdelijk onderzoek voerde en rekening hield met de verschillende gegevens die verzoekster aanvoerde ter staving van haar bewering dat het voor haar zeer moeilijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zoals reeds gesteld is het ook niet de taak van verweerder om leemten in de bewijsvoering van verzoekster te ondervangen en kan uit het gegeven dat verzoekster naliet bepaalde stukken aan te brengen enkel worden afgeleid dat zij zelf onzorgvuldig optrad. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van "*het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*" kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.7. Verzoekster maakt ook geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Zij toont namelijk niet aan dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij is teruggekomen op toezeggingen of beloften die hij aan haar had gedaan.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK